

Trgovac i monah

Bila jednom dva prijatelja. Skupa su odrasli, išli zajedno u školu, družili se, igrali se i zezali, skupa doživjeli radosne i žalosne dane, te proveli cijelu mladost zajedno. Kada su odrasli, svatko se odlučio za svoj vlastiti put i način života. Jedan je postao trgovac, a drugi monah. Trgovac je otišao u daleki svijet, htio je steći nova iskustva, upoznati svijet, nova mjesta, ljude i doživjeti nešto novo u svome životu. Monah je htio upravo suprotno, sakriti se i pobjeći od svijeta te se povukao u samostan, u samoću, u molitvu i kontemplaciju. Tako su prolazile godine i godine...

Jednoga dana, kada je trgovac proputovao gotovo cijeli svijet, sjetio se svoga staroga prijatelja, poželio ga se i odlučio ga posjetiti. Vrativši se u domovinu otišao je do samostana u kojemu je prijatelj živio. Nakon srdačnog pozdrava i zagrljaja pričali su dugo i izmjenjivali svoja iskustva. No trgovac je ostao je začuđen, te upitao: „Kako to? Kako možeš cijeli svoj život ostati ovdje u istom samostanu? Svijet je tako velik, bogat i lijep, pun novih otkrića, čudesa, lijepih zemalja, mjesta i ljudi! Zašto se skrivaš ovdje? Ovdje ništa i nikoga ne upoznaješ! Trošiš svoje vrijeme, bacaš svoj dragocijeni život u prazno, u ništa! Zašto ne želiš ništa doživjeti, vidjeti, upoznati i iskusiti u svome životu? Ti kao da i ne živiš! Imaš prazan i besmislen život! Skrivaš se u četiri zida i odvajaš se od svijeta, od ljudi, od samoga života! Zašto nisi sa mnom otišao?! Ne mogu ti niti ispričati sve, što sam doživio! Kakvu sam sreću imao da mi je krenuo posao i dobro sam zarađivao! A novcem možeš dobiti sve na svijetu! Prijatelju, imao sam sve što sam mogao imati, novaca, najukusnijih i najekskluzivnijih jela i pića na svijetu, kraljevsku robu, odjeću i obuću od najskuplje tkanine svijeta o kojoj drugi mogu samo sanjati, bio sam na prekrasnim mjestima gdje drugi nikad neće ikada dospjeti u životu, na kraljevskim dvorcima, u palačama, vilama, vidio sam nova mjesta, daleke zemlje, strane narode, crne, smeđe i žute boje, upoznao njihove kulture, običaje, obrede i fešte – i da ne zaboravim – *noćne zabave!* Kako smo se znali napiti, kockati, pjevati, feštati i biti toliko opojeni da su nam čak bogovi na olimpu mogli zavidjeti! A da ne govorim o ženama! Koje sam slatke noći proveo s najljepšim ženama ovoga svijeta! Dragi moj brate! Jednostavno: uživao sam! Iscrpio sam život maksimalno! U bogatstvu, u igri, u zabavi, u slavi i moći! Postao sam jako bogat čovjek,

kako novcem tako i iskustvom i svim slastima ovoga života! Jako mi je žao tebe, jer nisi ništa od ovoga iskusio i nisi ništa od života imao!”

Slušajući svoga prijatelja, monah je malo zastao, razmišljao te mu konačno rekao: „Ajde sa mnom!” I otišli su u kloštar, u nutarnje središte samostana gdje je bio bunar. Uzeo je mali kamenčić i bacio ga unutra u bunar tako da se voda uzburkala i stvarala male valove. Onda ga je upitao: „Molim te, pogledaj u vodu.“ A trgovac pogleda. „Što vidiš?“, pita ga monah. „Ne vidim ništa“, odgovara trgovac, „voda je preuzburkana da bih mogao išta vidjeti.“ „Tako je“, reče mu monah, „ali pričekaj malo dok se valovi smire!“ Tako su ostali jedan trenutak u tišini razmatrajući kako se voda sve više i više smiruje, dok nisu nestali svi valovi i dok voda nije postala skroz mirna i ravna, poput ogledala. „Što sada vidiš?“, pita monah. „Sada vidim sebe, lice svoje.“, odgovara trgovac. „Točno! Sada možeš sebe i svoje lice vidjeti! Zašto? Zato što je voda mirna i postala je kao ogledalo! Tako ti je i moj život, dragi prijatelju! Ti u svom trgovačkom životu imaš svaki dan obaveza, posla, briga, trčanja, raspravljanja, priča, svađa i svakakvih strahova. Tvoj je život dakle uzburkan i nemiran kao voda kad baciš kamen u nju. Ali moj je život ovdje miran. Ti u svom životu imaš sve, i bogatstvo i hranu i svakakvih užitaka i slasti, samo ti jedna stvar nedostaje! A ja ovdje u samostanu, u tišini i samoći zaista nemam ništa od onoga što ti imaš i to samo zbog jednog razloga: da steknem ono jedno što tvojoj duši nedostaje - *mir i spokoj!*“

„Ti si u toliko godina upoznao tolika nova mjesta“, nastavi monah, „tolike nove narode, ljude i gradove, toliko si iskusio, vidio i spoznao, samo svoju vlastitu dušu nisi upoznao! A meni je tišina i mir samostana, molitva i kontemplacija omogućila da nađem ono što je iznad ovoga svijeta, što je iznad svake tjelesne slasti i što je iznad svakog zemaljskog iskustva, a to jest da upoznam samoga sebe, da ugledam lice duše svoje i da u zrcalu duše svoje gledam lice živoga Boga! Što ti dakle koristi, ako dobiješ sav svijet, a pritom izgubiš dušu svoju? Ti kažeš da u samostanu nemam ništa od života, a upravo ovdje sam našao sebe i živoga Boga, a u njemu sam našao sami izvor i puninu života! Bog je svjetlo života i svjetlo svake ljudske duše! Svjetlost koja je tako velika i lijepa da ju ljudsko oko ne može gledati, ljudski jezik izreći niti ljudska pamet shvatiti, samo očima srca i duše može se vidjeti barem jedna njezina zraka! Ali, dragi moj brate, vjeruj mi, kad bi znao o čemu govorim, kad bi samo jednom ugledao tu svjetlost, dao bi ne samo

svoje oči za nju, već cijelo svoje imanje i sve što imaš! Jer u ovome je punina života i vrhunac ljudske sreće – da spoznaš živoga Boga i ugledaš divno svjetlo njegovog lica!

Draga braćo i sestre, ovo je milosno vrijeme tišine, molitve i kontemplacije! Iskoristimo ovo vrijeme, ugasimo mobitele, televiziju i internet, povucimo se u svoje sobe i zahvalimo Bogu na prilici i mogućnosti da Ga potražimo u tišini srca svojega! Blaženi oni koji traže Boga svim svojim srcem, jer oni će Boga naći i gledati! Amen. Aleluja!!!